

Ministerens tale ved åbent samråd om
aldersreglerne på adoptionsområdet den 22. marts 2006

Spørgsmål W: ”Ministeren bedes uddybe sin besvarelse af spørgsmål 165 især for så vidt angår svaret på spørgsmålets del 4.”

Jeg er blevet bedt om at redegøre for aldersreglerne i forbindelse med godkendelse af adoptanter. Særligt set i sammenhæng med de aldersgrænser, som gælder for fertilitetsbehandling.

Jeg vil tage udgangspunkt i mit svar til Retsudvalget af 8. februar 2006 på spørgsmål nr. 165. Her slog jeg bl.a. fast, at det er et grundlæggende princip i adoptionsloven, at adoption kun må bevilges, når adoptionen må antages at være til gavn for den, der ønskes adopteret.

Dvs. at det er hensynet til barnet, som kommer i første række. Det er vi alle sammen enige om, at sådan må det være.

Hovedreglen på adoptionsområdet er, at der ikke må være mere end 40 års aldersforskel på ansøgeren og barnet. Aldersreglen er altså relativ, således at ældre ansøgere kan godkendes til ældre børn.

En ansøger kan godkendes til adoption af et barn i alderen 0-36 måneder, hvis vedkommende ikke er fyldt 41 år. Er ansøgeren fyldt 41 år på godkendelsestidspunktet, kan der godkendes til barn på 1 år eller mere - og så fremdeles.

Det er indledningsvist vigtigt at slå fast, at ansøgerens alder vurderes på ansøgningstidspunktet. Det betyder, at en 40-årig ansøger på grund af tiden, der går med godkendelsesforløbet og selve formidlingen

af barnet, let kan være 43-44 år eller ældre, når barnet hjemtages. Aldersforskellen er altså i praksis ofte mere end 40 år.

Hertil kommer mulighederne for dispensation – dels hvis den ene af to ægtefæller er så meget yngre, at der er noget mindre end 40 års aldersforskel mellem denne ægtefælle og barnet, dels hvis der søges igen kort tid efter, at man har hjemtaget et andet adoptivbarn.

Endelig kan der ved særlige omstændigheder i øvrigt dispenseres fra kravet – i praksis lægges der vægt på særlige omstændigheder ved barnet og ikke særlige omstændigheder ved ansøgeren. Fx kan det være, at der er tale om en biologisk mindre søskende til det første barn, som familien har modtaget.

Jeg har meget forståelse for, at også ældre ansøgere – det vil i denne sammenhæng sige ansøgere, der er fyldt 41 år på ansøgningstidspunktet – kan have et stort ønske om at adoptere et lille barn.

Hensynet bag aldersgrænsen i adoptionslovgivningen er imidlertid, at adoptivforhold bør stiftes inden for den aldersperiode, hvor en familie normalt får biologiske børn.

Selv om jeg ved, at kvinder i dag føder børn senere end tidligere, så må jeg jo fastholde, at der – allerede på grund af biologien - stadig kun fødes få børn af kvinder, der er 42-43 år eller ældre. Kvinder i denne aldersgruppe vil derimod også efter de gældende aldersregler kunne hjemtage helt små adoptivbørn.

Derfor er det ikke min opfattelse, at aldersreglerne på adoptionsområdet stiller adoptionsansøgere dårligere end forældre, der føder biologiske børn.

Og det samme må jeg sige om aldersreglerne på adoptionsområdet i forhold til de aldersregler, der gælder i forbindelse med fertilitetsbehandling. I relation til fertilitetsbehandling er den absolutte aldersgrænse 45 år. Men der er ikke nogen aldersgrænse for manden.

Som nævnt fører aldersreglerne i relation til adoption ofte til, at ansøgere på 43-44 år hjemtager helt små børn, og ansøgerne kan være endnu ældre, hvis der er tale om barn nummer to. Igen vil aldersreglerne på adoptionsområdet altså i praksis ofte stille adoptionsansøgeren bedst, da man så får mulighed for at adoptere flere børn selv om man er over 45.

Jeg skal lige tilføje, at aldersgrænsen på 45 gælder på private klinikker vel at mærke. Indenrigs- og sundhedsministeren har oplyst, at inden for det offentlige afsluttes behandlingen, når kvinden fylder 40 år – hvilket også fremgår af mit svar på spørgsmål 165, som I har bedt mig uddybe.

Kravet om at adoptionen så vidt muligt skal gennemføres inden for den aldersperiode, hvor forældre normalt får børn, skyldes jo også, at vi så vidt muligt bør sikre, at barnet ikke mister en af sine forældre under opvæksten.

Dette hensyn er vigtigt i relation til alle børn, men hensynet vejer særligt tungt i forhold til adoptivbørn,

der allerede tidligt i livet har oplevet svigt og tab af forældre og nære omsorgspersoner.

Hensynet til så vidt muligt at sikre disse børn en god og tryk opvækst, når de først har fået familie, synes jeg fortsat må veje tungere end hensynet til, at ældre ansøgere også kan adoptere helt små børn.

At sammenholde aldersreglerne på adoptionsområdet med aldersreglerne i relation til fertilitetsbehandling kan efter min opfattelse – som jeg allerede har været inde på – heller ikke føre til et andet resultat.

Jeg lægger i den forbindelse også vægt på, at de kommende forældre ledes hen imod at se adoption som et muligt alternativ til biologisk barnefødsel allerede på et rimeligt tidligt tidspunkt i processen.

Hvis man nu ændrer på den øvre aldersgrænse på adoptionsområdet vil det trække i den anden retning. Potentielle adoptanter vil blive ældre, før de træffer den endelige beslutning om at søge om adoption, og adoption vil i højere grad end i dag kunne gå hen og blive en ”sidste løsning”, når fertilitetsbehandlingen ikke har givet det ønskede resultat.

En sådan udvikling mener jeg alt andet lige vil være uheldig – både for de barnløse i Danmark og for adoptivbørnene. Og derfor må det kræve grundige overvejelser, hvis man vil ændre på aldersgrænserne – der jo netop er fastsat efter grundige overvejelser.

